

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาการรับรู้ และความสนใจกีฬาลีลาศของเยาวชนจำแนกตามลักษณะประชากร (2) เปรียบเทียบผลของสื่อต่อการรับรู้ และความสนใจกีฬาลีลาศของเยาวชน (3) ศึกษาความสัมพันธ์ของเนื้อหา กีฬาลีลาศ และเทคนิคการนำเสนอของสื่อ กับการรับรู้ และความสนใจกีฬาลีลาศของ เยาวชน และ (4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ และความสนใจกีฬาลีลาศของ เยาวชน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่ เจาจงเลือกมาทำการทดลองจำนวน 90 คน จำแนกตามประเภทของสื่อ 3 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อวีดิทัศน์ และสื่อสิ่งพิมพ์ สำหรับวิธีดำเนินการวิจัยใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลเป็นเครื่องมือทดสอบ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยใช้สถิติอ้างอิงได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA), t-test, สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation) และ pair sample test ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ ภูมิสำเนา และประสบการณ์เกี่ยวกับกีฬาลีลาศไม่มีผลต่อการรับรู้ และความสนใจกีฬาลีลาศของเยาวชน
2. ประเภทของสื่อแตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ และความสนใจกีฬาลีลาศของเยาวชน โดยสื่อบุคคลทำให้เยาวชนเกิดการรับรู้ และสนใจกีฬาลีลาศมากกว่าสื่อวีดิทัศน์ และสื่อสิ่งพิมพ์
3. เนื้อหากีฬาลีลาศมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ และความสนใจกีฬาลีลาศของเยาวชนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยที่เนื้อหากีฬาลีลาศทำให้เยาวชนเกิดการรับรู้ และสนใจกีฬาลีลาศมาก
4. เทคนิคการนำเสนอของสื่อมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ และความสนใจกีฬาลีลาศของเยาวชนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยเทคนิคการนำเสนอทำให้เยาวชนเกิดการรับรู้ และสนใจกีฬาลีลาศมาก
5. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ และความสนใจกีฬาลีลาศของเยาวชน สัมพันธ์กันในทิศทางบวก

จากผลการวิจัยควรสนับสนุนสื่อบุคคล เพื่อพัฒนาบุคลากรให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาลีลาศมากขึ้น ขณะเดียวกันกีฬาลีลาศควรได้รับการเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชน เพื่อให้เยาวชนเกิดการรับรู้ และสนใจกีฬาลีลาศมากขึ้น สำหรับข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาประสิทธิผลของสื่อต่อทักษะการฝึกกีฬาลีลาศของเยาวชน นอกจากนี้ หากกีฬาลีลาศเป็นที่นิยมควรมีการวิจัยเชิงสำรวจความคิดเห็นของมวลชน

As an exercise in experimental research, this thesis considers the perception of and interest in dance as a sport on the part of the youth investigated in the course of the current undertaking. Investigated are the demographic characteristics of the youthful respondents insofar as they impinge upon their perception of and interest in dance as a sport. Additionally studied is the relationship between the content of dance as a sport and the presentation techniques used by the communications media and other means of communication in the course of conveying information on dance as a sport and the youth's perception of and interest in dance as a sport. Finally, taken into account is the relationship

between the perception of and the interest in dance as a sport on the part of the youth under investigation.

The research population was selected through the technique of purposive sampling. The research population was comprised of ninety students at Suan Sunandha Rajabhat University divided into three groups of thirty students each. The criterion used for dividing the students into three groups was the means whereby information was conveyed to them concerning dance as a sport, namely, personal communication, video and the print media.

A questionnaire was used as a tool to collect data. The data were analyzed using descriptive statistics, and were thereby formulated and tabulated in terms of frequency, percentage, mean and standard deviation. The hypothesis was tested using one-way analysis of variance (ANOVA), t-test, correlation coefficient, and a pair sample test. The findings are as follows:

1. The demographic characteristics of gender, age, domicile, and experience in respect to dance as a sport had no effects on the perception of and interest in dance as a sport on the part of the youth canvassed.

2. Different means of communication differentially affected the perception of and interest in dance as a sport as expressed by the youth being investigated. Individuals conveying such information generated a higher level of perception of and interest in dance as a sport than was the case in regard to videos and the print media.

3. The content of dance as a sport was positively correlated with the perception of and interest in dance as a sport on the part of the youth being

considered at a statistically significant level of 0.05. As such, at a high level the content of dance as a sport enhanced their perception of and interest in dance as a sport.

4. The presentation technique of the means of communication concerning dance as a sport was positively correlated with the perception of and interest in dance as a sport by the youth being studied at a statistically significant level of 0.05. The nature of the presentation technique therefore enhanced the youth's perception of and interest in dance as a sport at a high level.

5. The relationship between the perception of and the interest in dance as a sport was positively correlated in regard to those being investigated.

The findings indicate that support for dance as a sport is connected with using individuals as channels of communication. This indicates that more individuals should become experts in dance as a sport. At the same time there should be more stress on promoting dance as a sport in the mass media in order to ensure a higher level of perception of and interest in dance as a sport on the part of the youth. Suggestions regarding future research include the study of the effectiveness of media and other channels of communication in conveying information concerning the requisite skills youthful participants need in practicing dance as a sport. If dance as a sport becomes popular, survey research should be conducted concerning the opinions of the general public in regard to dance as a sport.